

EMMA CHASE

#1 The New York Times

YAKIN
KORUMA

DE
X
PLUS

YAKIN KORUMA

Orijinal adı: Bodyguards 1 - Dirty Charmer

© 2020, Emma Chase LLC

Yazan: Emma Chase

Çeviren: Esra Çetin

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2022 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurchan Kesim Ajans aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Temmuz 2022 / ISBN 978-625-8492-03-3

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Serçin Çabuk

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

EMMA CHASE

**YAKIN
KORUMA**

Çeviren: Esra Çetin

Başlangıç

Tommy

Ben çocukken, rıhtımın aşığıysında yaşayan çok zayıf ve uzun boylu, yaşlı bir kadın vardı. Bazıları onun bir cadı olduğunu söylerdi. Bazıları ise küçük bir kız olduğu zamanlardan beri “görü” yeteneğine sahip olduğunu iddia ederdi. Yine de diğerleri, onun öngöründe bulunacak kadar uzun süredir hayatta olduğuna ve yeterince şey gördüğüne inanırdı. Bu dedikodulara ve rahibin cehennem azabıyla ilgili yaptığı tüm uyarılara rağmen, genç anneler yeni doğan bebekleriyle birlikte yaşlı kadının köhne kulübesine giderlerdi.

Geleceklerine dair bir şeyler duymak için.

Söylentilere göre, yaşlı kadın bana bir kez baktıktan sonra anneme, “Bunu nehirde boğ Maggie” demişti.

Pek de iyi bir kadın sayılmazdı.

“Şeytan kadar yakışıklı ve çok çekici olacak” demişti. “Ama aynı zamanda vahşi, inatçı ve gözü kara olacak; senin zavallı kalbini kıracak çünkü çok uzun yaşamayacak.”

Annem ondan sonra yaşlı kadını görmeye hiç gitmedi. *Bir sürü palavra* demişti. Çünkü inatçı olan biri varsa o da annemdi ve ona göre, sevgili oğlu sonsuza dek yaşayacaktı.

İşin aslı... Yaşlı kadının haklı olduğunu düşünmeye başlıyordum. Çünkü... Şey... Ölmüş olma ihtimalim çok yüksekti.

Ölmüş gibi hissetmiyordum, gerçi ölümün nasıl hissettirmesi gerektiğinden de tam olarak emin değildim.

Horny Goat'taki yangını hatırlıyordum. Yanıp kavrulan duvarları, gözlerimi ve ciğerlerimi dolduran yoğun dumanı. Ama şimdi duman yoktu, sadece keskin bir dezenfektan kokusu, başımın altında temiz, soğuk bir yumuşaklık ve dipsiz bir karanlık vardı; yıldızlar söndükten sonraki uzay boşluğu gibi.

Barda Ellie'yi arıyordum, bunu da hatırlıyordum. Çünkü küçük Ellie Hammond, Prens Nicholas'ın karısı olan Düşes Olivia'nın kız kardeşiydi. Vardiya bendeydi; onu korumak ve güvende tutmak benim görevimdi. Çünkü taca karşı görevim bu dünyada ciddiye aldığım birkaç şeyden biriydi ve öyle olmasaydı bile, en iyi arkadaşım Logan'ı kesinlikle ciddiye alıyordum. Ve kendine bile itiraf etmemesine rağmen, Ellie'ye körkütük âşıktı.

Ellie iyi bir kızdı. Girdiği her odayı, güneş ışıklarını üzerine çekip yakındaki herkese parıltılar saçan bir mücevher gibi aydınlatırdı. Lo da hayatında böyle bir ışığı hak ediyordu.

Orada mısın, Tanrım? Benim, Tommy.

Son günah çıkarmandan beri konuşmadığımızı biliyorum... Mükemmel popolu sarışın, önümdeki sıraya diz çöktüğünden beri. İkimiz de Meryem'i tam üç kez selamlamak zorunda kalmıştık ve sonra daha ne olduğunu bile anlayamadan, öğleden sonranın geri kalanını evinde her türlü emri ve ölümcül günahı çiğneyerek geçirmiştik.

Ama umarım tüm bunları görmezden gelersin Tanrım, çünkü senden bir iyilik isteyeceğim.

Lütfen... Ben başaramayacaksam bile Ellie'nin buradan canlı çıkmasına izin ver. Logan'ın ona ihtiyacı var. Birbirlerine ihtiyaçları var.

Şimdilik bu kadar... Belki yakında görüşürüz.

Hoşça kal. Nanu-nanu¹. Âmin.

1. Eski bir Amerikan televizyon programı olan *Mork & Mindy*'deki Uzaylı Mork'un selamlama amaçlı kullandığı söz. (ç.n.)

Her Şey Gücü Yeten ile sohbetim sona erdikten sonra, etrafımdaki havada yaşanan değişim tenimde dalgalandı; dualarıma gelen bir cevap gibiydi. Keskin sterilize koku dağılarak yerini çok daha tatlı bir şeye bıraktı.

Elmalar.

Yuvarlak, kırmızı, olgunlaşmış elmalardan oluşan bir meyve bahçesi birdenbire etrafımı sardı. Lezzetli kokuya acıkarak derin bir nefes aldım.

“Tanrım, şu adama bir bak” diye mırıldandı solumdaki bir ses. “Fırsatın olsa onu bir güzel becermeyeceğini söyle bana.”

Yanıt veren ses, yumuşak, zarif ve belirgin bir şekilde kadınsıydı.

“Bu çok yakışsız Henrietta.”

“Evet, evet, biliyorum... Ama yine de. Onu parlak yeni bir bisiklet gibi İskoçya’ya kadar sürerdim.”

İpeksi ses homurdandı. “Etta...”

“Bahse girerim bir kızın zilini nasıl çalacağını da biliyordur. Görünüşünden belli. *Ding-dong.*”

Henrietta’dan hoşlanmıştım. Benim tarzım bir kıza benziyordu. Ya da bir meleğe veya bir şeytana; bu, gerçekte neler olduğuna bağlı olarak değişirdi. Muhtemelen öğrenmemin vakti gelmişti.

İpeksi ses birdenbire otoriter bir tona büründü. “Sus artık, Dr. Milkerson için yaşamsal değerlerini not almam gerekiyor.”

Emir almayı umursamayacağım türden bir sestti. *Daha aşağı Tommy. Daha fazla Tommy. Daha sert Tommy.* Kafamda canlanan görüntüler, kasıgımda hoş ve heyecan verici bir his uyandırdı; görünüşe göre ben ölmüş olsam bile aletim fazlasıyla canlıydı.

Bu rahatlatıcıydı.

“Milkerson’dan bahsetmişken, sana nasıl baktığını fark ettin mi? Bahse girerim *senin* hayati organlarına göz atmak için bir elini verirdi. Vardiyadan sonra bizimle içki içmek için dışarı çık-

maya zahmet etseydin belki bu konuda bir fikrin olurdu.”

“İçki içmeye vaktim yok. Yapacak çok şey var, öğrenecek çok şey var.”

“Ah, Aziz Arnulf aşkına Abby” diye yakındı Henrietta. “Neden her zaman bu kadar sıkıcı olmak zorundasın?”

“Aziz Arnulf mu?” diye sordu Abby.

“Biranın koruyucu azizi, bunu herkes bilir. Kâfir.”

“Tamam, bu kadar yeter; çık dışarı. Dikkatimi dağıtıyorsun” diye karşılık verdi Abby soğukça. “Odaklanmayacaksan gitmelisin.”

Henrietta’nın sesi geri geldi. “Odaklanmak için en harika yöntem ne biliyor musun? Arada bir rahatlayıp keyfine bakmak ve külotunu indirmek!”

Etrafımdaki hava hışırdayarak sessiz bir dinginliğe dönüştü. Sonra yavaş yavaş elma kokusu geri geldi. Ama şimdi daha da iyiydi. Daha yoğundu. Daha yakındı.

Nazik bir iç çekiş kulağımın hemen yanında dalgalandı ve ipeksi, canlı ses biraz daha alçalarak konuşmaya başladı; tenime değen çiçek yaprakları kadar yumuşaktı.

“Etta’ya bunu asla söylemezdim ama hiç de yanılmıyor. Sen güzel bir adamsın, değil mi?”

Bilmek zorundaydım. Görmek zorundaydım.

Gözlerimi zorla açana kadar kapalı olduklarını fark etmemiştim. Işık parlaktı, neredeyse kör ediciydi; kadını çevreleyen parlak beyaz haleye gözlerimi kısarak baktım.

“Bay Sullivan? Uyanıksınız.”

Bir meleğin yüzüne sahipti; çikik elmacık kemikleri, parlak bir teni ve iri, yuvarlak, koyu yeşil gözleri vardı. Dudakları dolgundu ve koyu kırmızı, bal ve kestane tonlarındaki saçları altın bir ateş gibi parlıyordu.

Kızıl saçlılarla ilgili bir şey vardı. Onları diğerlerinden ayıran bir tutku, bir ruh, bir güç. Bu onları unutulmaz kılıyordu. Karşı konulmaz.

Melek olamayacak kadar cazibeliydi.

Ama yine de, "Burası cennet mi?" diye sordum.

"Hayır, değil."

Omuz silktim. "Zaten her zaman diğer yerin bana daha uygun olacağını düşünmüştümdür."

Pembe dudakları bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı ve bu da en az ışık kadar kör ediciydi.

"Orada da değilsin."

Zihnimdeki sisi temizlemek için başımı iki yana salladım ve tamamen uyanarak yatakta doğruldum. Sonra etrafıma baktım. Bir hastane odasıydım; beyaz duvarlar, temiz sandalyeler, arkamdaki bip sesi çıkaran makineye bağlı kablolar. Hâlâ yerli yerinde olduklarından emin olmak için göğsüme ve kollarıma dokundum. Çarşafın altında ayak parmaklarımı oynattım, çünkü aletim kesinlikle öncelikli olmasına rağmen geri kalan organlarımın da hâlâ çalıştığını bilmek güzeldi.

"Hayatta mıyım?"

Hâlâ çok yakınımıdaydı, hâlâ gülümsüyordu.

"Fazlasıyla."

İçimi tarifsiz bir rahatlık kapladı ve göğsümün patlamaya yakın bir hale gelmesine neden oldu. Hiçbir şey düşünmeden, bir saniye bile tereddüt etmeden, öne eğildim ve dudaklarımı günahkâr bir şekilde büyüleyici olan kızın ağzına bastırdım.

İkinci Dünya Savaşı sonunda Amerikalı denizci ve hemşire kızın fotoğrafının çekilmesine neden olan dürtü gibiydi; bir refleks-ti. Çünkü neredeyse öleceğini sanıp da ölmediğinde tek yapmak istediğin, canlı hissetmekti. Ve kendimi hiç şu andaki kadar, bu sevimli kızı öperken olduğu kadar canlı hissetmemiştim.

Dudaklarımı onunkiler üzerinde gezdirerek yavaşça emdim ve karşılık vermesi için onu ayarttım. İlk başta kaskatıydı, şaşkındı ama ne karşı koydu ne de geri çekildi. Ve bir an sonra, kasları gevşedi ve dudakları benimkilerin altında yumuşadı.

İhtiyaç dolu bir inilti ile kendini bana bırakarak üst bedenlerimizi birleştirdi. Ellerimi ipeksi saçlarının arasına sokarak onu kendime biraz daha yaklaştırdım, göğüslerinin yaptığı baskıyı göğsümde hissedebiliyordum. Başlarımız birlikte hareket ederken, elleri omuzlarımı kavradı. Ve öpücüğümüz daha da hararetlendi.

Dilimin ucuyla dudaklarını okşayarak onları aralanmaya davet ettim. Sonunda aralandıklarında, dar ve sıcak mağaranın içine daldım. Ve onun tadı. *Tanrım*, Cennet Bahçesi'ndeki meyve gibiydi, sulu ve yasak. Daha fazlasını emme ve yalama arzusuyla doldum; vücudunun geri kalanının da en az ağzı kadar tatlı olup olmadığını görmek istedim.

Arkama yaslanıp onu da üzerime çektim –o güzel, narin dudakları dilimle becermeye devam ediyordum– ve dili benimkine sürtünerek o da benim ağzımı becerirken derin bir sesle inledim.

Bu iyiydi –çok iyiydi– daha önce ölmemiş olabilirdim ama bu öpücük beni öldürebilirdi. Nabzım kulaklarımda çınlıyordu ve arkamdaki makine vahşice atan kalbimle birlikte çığlıklar atıyordu.

Sanırım bunu yapan, büyüyü bozan makineydi. Çünkü bip sesleri bilincime nüfuz eder etmez, kollarımdaki kadın ağzını hızla çekip üzerimde donup kaldı, yüzünde dehşete benzer bir bakış vardı.

Sert bir şekilde nefes alarak, yatak kırmızı karıncalarla dolup taşıyormuş ve ben de onların kralıymışım gibi yataktan uzaklaştı.

“Bu... Sen... Bu...” Her nefesle birlikte, açık mavi kumaşın altındaki göğüsleri yükselip alçalıyordu. Çok güzeldi. “Bu son derece uygunsuzdu!”

“Gerçekten öyleydi.” Elimini siyah saçlarımdan geçirerek başımla onayladım. “Tekrar yapmak ister misin?”

Gözleri şaşkınlıkla parladı.

“Kesinlikle hayır. Bir daha asla.”

Dilimi şaklattım. “Dikkatli ol. Asla, çok uzun bir süre.”

Kumral kaşlarını çatarak kalkık burnunu havaya dikti ve kıvrak kollarını kavuşturdu; aşırı ciddi, düzgün ve havalı birinin mükemmel bir örneğiydi. Görüntü karşısında penisim seğirdi ve içinde başka bir şey uyandı.

Bir adamın, meydan okumayı, kovalamayı ve hatta fethetmeyi arzulayan ilkel kısmı.

“Ciddi bir beyin sarsıntısı geçirdiniz Bay Sullivan.”

Omuz silktim. “Harika hissediyorum.”

“Duman zehirlenmesi de yaşadınız. Sayıklıyor olabilirsiniz.”

“Hayır, tamamen kendimdeyim. Seni öpme fırsatına balıkla- ma atlamamak çılgınlık olurdu.”

Bu yorum, tüm güzel sınırlarını ayağa kaldırdı.

“Sırf hoşuna gitti diye telaşlanmana gerek yok, kedici” diyerek onun gönlünü almaya çalıştım.

“Ben sizin *evcil hayvanınız* değilim Bay Sullivan. Ayrıca *telaşlanmadım*. Hem” –elini bana doğru salladı– “bu kesinlikle hoşuma gitmedi.”

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. “Maalesef aynı fikirde değilim. Hem biraz önce dilin ağzımın içindeydi, sanırım artık bana Tommy diye hitap etmen daha doğru olur.”

Gözleri tutku ya da öfkeyle –duyguyla– kararak siyaha yakın bir renge büründü. Henrietta’nın yanıldığını biliyordum. Elma Çiçeği sıkıcı değildi, sadece onun pervasız tarafını nasıl ortaya çıkaracağını bilen bir adamla tanışmamıştı.

Şimdiye dek, bana dek.

Omuzlarını dikleştirerek beyaz önlüğünün yakasını çekiştirdi.

“Ben gidiyorum.”

“Komik. Genelde öptüğüm kızlar ne zaman gelmek üzere olduklarını söylerler.” Göz kırptım.

Yanakları kızarılarak koyu pembe bir renk aldı ve bacaklarının arasındaki o güzel taçyapraklarının da aynı renge büründüğüne bahse girerdim.

Bunu yüksek sesle dile getirmek en iyi seçimlerimden biri değildi.

Çünkü bunu yaptıktan sonra bana tokat attı. Sert ve hızlı. Başımı yana savuracak ve sol yanağımı acı çeker bir halde bırakacak kadar büyük bir güçle. Etkileyiciydi.

“Ahhh!”

Bunu hak etmiştim.

Ama şimdi geriye dönüp baktığımda, bunu o zaman anlamalıydım.

Birbirimizin gözlerinin içine baktığımız o mükemmel, unutulmaz anda; gözlerim onu kana kana içerken ve onun yeşil gözleri de beni bir bütün olarak yutarken... Aramızda santimlerce mesafe olmasına rağmen birlikte olmuştuk... Ve şimdiden daha fazlasını arzuluyordum.

Birinci Bölüm

Tommy

“Hey Tommy! Ödünç alabileceğimiz bir levyen var mı?”
Seamus –yaklaşık on bir yaşında, saman sarısı saçları olan küçük bir çocuk– arkasında duran birkaç arkadaşıyla birlikte caddenin karşısından bana seslendi.

Çöp torbasını çöp kutusuna atıp kapağı kapattım. Sonra cebimden bir sigara paketi çıkardım ve sigarayı dudaklarımın arasına alıp yaktım.

“Onunla birinin kafasına vurmayı mı planlıyorsunuz?” diye sordum dumanı üfleyerek.

Bu sorulması gereken bir soruydu. Çünkü bu mahallede, her türlü yola başvurarak isim yapmak, itibar kazanmak önemliydi. Tıpkı hapishanede olduğu gibi.

Seamus şeytani bir şekilde sırıttı. “Yok, bugün değil. Birkaç blok ötede bir kamyonet bozuldu. Şoför, kimsenin arkaya atlayıp kargosunu çalmadığından emin olmamız için bize birer beşlik verdi.”

“Öyleyse arkaya atlayıp kargoyu çalacaksınız” dedim, çünkü tabii ki öyle yapacaklardı.

“Eh, yani. Custard Cream ve Jaffa Cakes kamyonu. Yemek yemeliyiz, değil mi?”

Haklıydı.

Başımınla arka kapıyı işaret ettim. “Levyeye barakada. Başka

hiçbir şeye dokunmayın ve levveyi geri getirin, yoksa ben sizin kafanıza vururum.”

Seamus, el sallayarak onayladı.

Sigaramı bitirip izmariti siyah, parlak kösele ayakkabılarımın topuğuyla ezdim ve pencere önündeki çiçeklikleri dolduran canlı pembe çiçeklerle bezeli dar, üç katlı tuğla eve doğru yürüdüm. Mahallenin geri kalanı dökülüyor olsa da mülkümü zü derli toplu ve temiz tutuyorduk.

Koyu yeşil kapıdan içeri girip karmaşanın içine daldım.

Tek gözlü kedi Juniper, Houdini olarak adlandırılması gereken kirpi Angus’u kovalıyordu. Salonda televizyon bas bas bağıyordu, çünkü büyükannem sallanan sandalyesindeydi ve benim hayatta olduğumdan çok daha uzun bir süredir küp gibi sağırdı. Dışarıda bir arabanın egzozu patladı ve buldok Roscoe kanepenin altına girmeye çalıştı, ancak kıcı ve sallanan kuyruğu dışarıda kaldı. Yedi kardeşimden dördü, mutfakta kahvaltı hazırlarken yüksek sesle gülüşüp konuşuyordu.

Bazı insanlar pul ya da antika çay kaşığı biriktirirdi. Benim annemle babam ise memelileri biriktiriyorlardı.

Köpekler, kediler... Birkaç yıldır, arka bahçemizdeki otları mükemmel bir şekilde budayan Barney adından bir keçimiz bile vardı. Ona baktığınızda anlamayacak olsanız bile, masanın bir ucunda oturan koyu saçlı, güler yüzlü Andy aslında hiçbirimizle akraba değildi. Andy, en büyük erkek kardeşim Arthur’un en iyi arkadaşıydı ve bir noktada ailem onu da sahiplenmişti.

Annem bana bir fincan çayla yulaf lapası uzattı. Tezgâha yaslanarak yemeğimi yedim.

“Çok şık görünüyorsun Tommy” dedi kız kardeşim Winifred. O ve iki oğlu önümüzdeki birkaç hafta boyunca bizimle birlikte kalacaklardı. Aslında kocasının görev yaptığı Avustralya’da yaşıyorlardı.

Açık gri gömleğimin üzerindeki siyah kravatımı düzelttim. “Teşekkürler Win. Lo ve ben, Bumblebridge’in Dul Kontesi ile buluşmak için kuzeye gideceğiz. Yeni müşterimiz olabilir.”

İki yıl önce Goat’ta başımdan darbe almama sebep olan yangın, aynı zamanda Ellie Hammond konusunda Logan’ın da aklını başına getirmişti. Logan sonsuz aşkını itiraf etmişti ve elbette Ellie de aynı şekilde hissediyordu. Ama aynı anda hem Wessco’nun kraliyet ailesinin muhafızı olup hem de onlarla ak-raba olamazdınız. Bu yüzden Lo istifa etmişti. Ve sonra birlikte bir iş kurmamız için –özel güvenlik, şoförler, özel korumalar gibi– bana gelmişti.

Maceraya ve kargaşaya her zaman hazırdım ve S&S Securitites şirketi bunlarla doluydu.

“Ooooh, yaşlı kızgın arı” diye espri yaptı Andy, dul kontese atıfta bulunarak.

“Mücevherleriyle uyuduğunu duydum” dedi Janey. “Hepsiyle; küpeler, bilezikler, elmas gerdanlıklar.”

“Yavrularını yediğini duydum” diye dalga geçti annem.

“Kim Kardashian gibi gerçek kanla vampir yüz bakımı yaptığını duydum” diye araya girdi Fiona.

Winnie, tiksintiyle yüzünü buruşturdu. “Kimin kanını kullanıyor?”

Fiona, kız kardeşimizin cehaleti karşısında gözlerini devirdi. “Kendi kanını tabii ki.”

“Saat sabahın yedisi bile değil ama daha şimdiden kan dökmekten bahsediyoruz” dedi en büyük kız kardeşim Bridget, bir yaşındaki yeğenim Rosie’yi kalçasında taşıyarak arka kapıdan rüzgâr gibi içeri girerken. “Ne hoş bir kahvaltı muhabbeti.”

Annem, Rosie’yi kucağına alarak ona kemirmesi için bir parça kızarmış ekmek verdi. Bridget, kendine bir fincan çay koydu ve sert, şişkin karnını ovuştururken yorgun bir iç çekişle çayından bir yudum aldı.

Benim yaptığım işte, dikkatli ve gözlemci olmak önemliydi. Sıradan insanların gözden kaçıracağı küçük ayrıntılara dikkat etmek... Çünkü şeytan ve çoğu zaman da tehlike ayrıntıda gizliydi.

Bridget'in kolundaki izler –parmak şeklindeki izler– hemen dikkatimi çekti.

“Onlar nasıl oldu?” diye sordum.

Onları yeni fark etmiş gibi aşağıya baktı, sonra ela gözlerini devirdi.

“Desmond, dün gece barda biraz fazla kaçırmış. Eve geldiğinde biraz tartıştık.”

“Kolunu mu tuttu?” diye sordum sakince.

“Ben onun kafasına bir tane patlattıktan sonra. Bu günlerde çok çabuk morarıyorum Tommy, önemli değil.”

Sullivanlar ufak tefek değildi ama ailedeki kızlar daha minyon ve narindi. Bridget'in kocası duvar ustasıydı; bütün gün taş ve betonla çalışıyordu ve bunu belli eden kasları vardı. Ve ablam altı aylık hamileydi.

“Tamam.” Yüzüme ifadesiz bir maske yerleştirerek başımla onayladım.

Bu da işimin bir parçasıydı. Hiçbir şey belli etmemek, ne düşündüğüne veya hissettiğine ya da ne planladığına dair herhangi bir ipucu vermemek. Ben işimde çok iyiydim.

Ama bu, annemi kandıramazdı. Klanın geri kalanı sohbet ederken, annem yanıma gelerek alçak sesle konuştu. “Sen karışma Tommy. Karı koca arasında olup bitenler sadece onları ilgilendirir.”

Annem iyi bir kadındı ama *yumuşak başlı* bir kadın değildi. Uysal ya da sinsi bir kadın da değildi. Nezaketi ve sevgisi, basıkıcı ve sert mizacıyla birleşiyordu. Annelik etmeme izin ver, yoksa seni pişman ederim tarzında bir yetiştirme anlayışı vardı.

Ki bu yüzden onun “karı koca arasında” gibi saçma sapan bir bakış açısına sahip olmasını asla anlayamayacaktım. Tatlı

kız kardeşimin kolunda morluklar vardı ve benim bununla ilgili herhangi bir sorunum olmaması mı gerekiyordu?

Hayatta olmaz.

“Ciddiyim Tommy” diye uyardı annem.

“Evet, anne.” Ona çocuksu bir şekilde sııttım. “Ciddi olduğumu biliyorum.”

Büyük bir ailenin parçası olduğunuzda, kardeşler gruplara ayrılırdı; hayatta kalmanın tek yolu buydu. Janey, kız kardeşlerim arasında en baş belası olandı; eğer bir gün koruma olmakla ilgilenirse Lo ve ben onu hemen işe alırdık.

Janey’nin gözleri benimkilerle buluştu ve ekmeği dilimlemek için kullandığı tırtıklı bıçak havaya kalktı. Başımınla onaylayarak karşılık verdim. Ve işte böylece planımız oluştu. Bu akşamın ilerleyen saatlerinde, Janey ile birlikte Katy’s Pub’a uğrayıp Desmond ile konuşacaktık. Ona, Bridget’in üzerinde başka bir iz belirmesi halinde, Janey’nin o ekmeğin bıçağıyla taşaklarını keseceğini ve benim de onları yutmasını sağlayacağımı söyleyecektik.

“Hey Tommy” dedi Bridget. “Bak sana ne söyleyecektim. Hastanenin yakınlarında kiralık bir daire gördüm. Deniz manzaralı güzel bir yere benziyor.”

Kardeşlerimden hiçbiri evlenene kadar yuvadan uçmamıştı. Prens Nicholas’ın güvenlik ekibinde çalışırken burada yaşamak güzeldi; çünkü sık sık seyahat ediyorduk. Ama şimdi sürekli olarak buradaydım ve evin içi rahat edemeyeceğim kadar kalabalıktı. Boğucuydu. Ben bacaklarını yayararak oturmayı seven bir adamdım; kendime özel bir alanım olsun isterdim.

“Bir bakarım.”

Andy masadan kalktı ve otomobil fabrikasındaki işine gitti. O kapıdan çıkar çıkmaz, üniversitedeki dersine geç kalan küçük erkek kardeşim Lionel, merdivenlerden koşarak indi. Son jambon dilimini kapmak için hamle yaptığında, annem eline vurdu.

“O baban için. Uyuyakalırsan açlıktan ölürsün.”

Buradaki ormanın kanunu buydu.

Yine de Lionel, sırt çantasını tezgâhtan alırken, annemin ona bir sandviçle muz verdiğiğini gördüm; çünkü annem düşünmemizi istediği kadar sert değildi.

Lionel’ın gidişinden birkaç dakika sonra, babam sürekli açılıp kapanan kapıdan içeri girdi. Kendimi bildim bileli, elektrik santralinde gece vardiyasında çalışıyordu.

Homer Simpson gibi.

Masadaki sandalyesine oturdu ve annem önüne sıcak bir tabakla bir fincan çay bırakırken onu yanağından öptü.

“Teşekkürler, aşkım.” Jambonunu çiğnerken bize baktı, kelleşmeye başlayan kafası mutfak ışığı altında parlıyordu. “Meleklerim nasıl bugün?”

Annemle babam arasında yumuşak başlı olan babamdı. Kolay lokmaydı. Biz küçükken, içimizden biri kemeri hak ettiyse – sekiz kişi olduğumuz için birisi *mutlaka* kemeri hak ederdi – bizi kulübenin arkasına götürür ve bize sadece tek bir şaplak atardı. Ama sonrasında o kadar üzgün görünürdü ki hissettiğimiz suçluluk bizi günlerce uslu tutardı.

Yine de bize meleklerim derken samimi olup olmadığını hâlâ bilmiyordum. Demek istediğim, şeytan da bir zamanlar melekti.

Arka kapı çaldı ve bir dakika sonra, Logan St. James kendi zarif siyah takım elbisesiyle kapıdan içeri girdi.

Kız kardeşlerim onu sıcak bir şekilde karşılarken babam, “Logan, nasılsın evlat?” diye sordu.

Tanrı iyi aileleri dağıtırken Logan’ı es geçmişti, bu yüzden annemle babam bu boşluğu onun için doldurmaya çalışıyorlardı.

“İyiyim Bay Sullivan” dedi Logan gülümseyerek. Bu, bu günlerde sıkça yaptığı bir şeydi.

“Bir şeyler yemek ister misin Lo?” diye sordu annem. “Biraz yulaf lapası kaldı.”

*Asil Teklif*te Prens Nicholas, *Asil Aşk*'ta Prens Henry
ve *Asil Duygular*'da yakın koruma Logan'ın
yakıcı aşklarına tanık olmuştuk;

şimdi de, Logan'ın kurduğu güvenlik şirketindeki süper
yakışıklı ortağı Tommy'nin aşk hayatına dalacağız.

**ve bu kez daha ateşli olacak,
alev alev yanacak sayfalar...**

Kendini işine adanmış doktor Abby'e karşı,
zenginlerin koruması kabadayı Tommy.

Zıt kutuplar birbirini çeker, bunu hepimiz biliriz.

Ama ya sonrası?

